SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA YVESA BOTA,

predstavljeni 31. januarja 2008 [1]

1. S to tožbo Kraljevina Španija predlaga razglasitev ničnosti členov od 1 do 6 Uredbe Sveta (ES) št. 1415/2004 z dne 19. julija 2004 o določitvi največje dovoljene letne količine ribolovnega napora za nekatera ribolovna območja in vrste ribištva [2].

2. Ta tožba je bila vložena po vložitvi tožbe Kraljevine Španije zoper člene 3, 4 in 6 Uredbe Sveta (ES) št. 1954/2003 z dne 4. novembra 2003 o upravljanju ribolovnega napora v zvezi z nekaterimi ribolovnimi območji in viri Skupnosti ter o spremembi Uredbe (EGS) št. 2847/93 in razveljavitvi uredb (ES) št. 685/95 in (ES) št. 2027/95 [3], ki jo je Sodišče zavrglo s sodbo z dne 30. marca 2006 v zadevi Španija proti Svetu [4].

3. Ker izpodbijanih določb ni bilo mogoče ločiti od preostanka Uredbe št. 1954/2003, je Sodišče s to sodbo razsodilo, da je predlog za razglasitev ničnosti dela te uredbe, ki ga je podala Kraljevina Španija, nedopusten in da je torej treba tožbo zavreči [5].

4. Sodišče je 2. marca 2005 odločilo, da prekine postopek v tej zadevi do razglasitve zgoraj navedene sodbe. Po razglasitvi zgoraj navedene sodbe Španija proti Svetu je Kraljevina Španija predlagala, naj se postopek nadaljuje.

5. Kraljevina Španija se na podlagi člena 241 ES v utemeljitev te tožbe sklicuje na ugovor nezakonitosti zoper Uredbo št. 1954/2003.

6. V teh sklepnih predlogih bom najprej razložil, zakaj menim, da je treba ta ugovor

1 – Jezik izvirnika: francoščina.
2 – UL L 258, str. 1.
3 – UL L 289, str. 1.
4 – C-36/04, ZOdl., str. I-2981.
5 – Zgoraj navedena sodba Španija proti Svetu (točka 21).

nezakonitosti razglasiti za dopustnega. Nato bom navedel, zakaj menim, da očitkov, na katere se v utemeljitev takega ugovora nezakonitosti sklicuje Kraljevina Španija, ni mogoče sprejeti in da je treba to tožbo zato zavrniti kot neutemeljeno.

I – Pravni okvir

A – *Uredba št. 1954/2003*

7. Na podlagi člena 4(1) Uredbe Sveta (ES) št. 2371/2002 z dne 20. decembra 2002 o ohranjevanju in trajnostnem izkoriščanju ribolovnih virov v okviru skupne ribiške politike [6] „Svet sprejme ukrepe Skupnosti za urejanje dostopa do voda in virov in trajnostno zasledovanje ribolovnih aktivnosti“. V odstavku 2(f) tega člena so med drugim navedeni ukrepi za „omejevanje ribolovnega napora“.

8. Uredba št. 1954/2003 predstavlja enega od takih ukrepov. V skladu s členom 1 ta uredba „določa merila in postopke za sistem, povezan z upravljanjem ribolovnega napora v območjih ICES V, VI, VII, VIII, IX in X ter razdelkih CECAF 34.1.1, 34.1.2 in 34.2.0“.

9. V skladu s členom 2(b) iste uredbe je „‚ribolovni napor‘ […] rezultat zmogljivosti in aktivnosti ribiškega plovila; za skupino plovil je to vsota ribolovnega napora vseh plovil v skupini“.

10. Druga uvodna izjava Uredbe št. 1954/2003 določa, da je „[r]ežim dostopa do nekaterih območij in virov, opredeljen v členih od 156 do 166 in v členih od 347 do 353 Akta o pristopu Španije in Portugalske[7], […] prenehal veljati 31. decembra 2002. Zato je treba nekatere določbe Uredbe Sveta (ES) št. 685/95 z dne 27. marca 1995 o upravljanju ribolovnega napora v zvezi z nekaterimi ribolovnimi območji in viri Skupnosti[8] in Uredbe Sveta (ES) št. 2027/95 z dne 15. junija 1995 o oblikovanju sistema za upravljanje

6 – UL L 358, str. 59.

7 – Akt o pogojih pristopa Kraljevine Španije in Portugalske republike ter o prilagoditvah pogodb (UL 1985, L 302, str. 23, zlasti str. 69 in naslednje, v nadaljevanju: Akt o pristopu).

8 – Uredba z dne 27. marca 1995 (UL L 71, str. 5).

ribolovnega napora v zvezi z nekaterimi ribolovnimi območji in viri Skupnosti[9] prilagoditi novemu pravnemu položaju".

11. Poleg tega tretja uvodna izjava Uredbe št. 1954/2003 določa, da je „[n]amen drugih določb iz uredb št. 685/95 in št. 2027/95 […] vzpostavitev splošnega sistema za upravljanje ribolovnega napora, da bi preprečili povečanje ribolovnega napora, in niso povezane z [Aktom o pristopu]. Navedene določbe so pomembne za upravljanje ribištva in jih je treba ohraniti".

12. Četrta uvodna izjava Uredbe št. 1954/2003 v tem smislu določa: „Da a bi zagotovili, da ne pride do povečanja v skupnem obsegu obstoječega ribolovnega napora, je treba oblikovati nov režim upravljanja ribolovnega napora v območjih, [naštetih v členu 1 te uredbe]. Ta režim omejuje ribolovni napor na podlagi ribolovnega napora, opravljenega v teh ribolovnih območjih v obdobju od leta 1998 do 2002."

13. Poglavje II Uredbe št. 1954/2003 se nanaša na režim upravljanja ribolovnega napora in ima tudi tak naslov. V tem poglavju je v členu 3, z naslovom „Ukrepi v zvezi z lovljenjem pridnenih vrst ter nekaterih mehkužcev in rakov", določeno:

„1. Razen za območje, navedeno v členu 6(1), države članice:

(a) ocenijo obseg ribolovnega napora plovil, ki imajo celotno dolžino 15 metrov ali več, v obliki letnega povprečja za obdobje od leta 1998 do 2002 v vsakem od območij ICES in razdelkov CECAF iz člena 1 v zvezi z ribištvom pridnenih vrst, razen ribištva pridnenih vrst, zajetega v Uredbi Sveta (ES) št. 2347/2002 z dne 16. decembra 2002 o posebnih zahtevah za dostop in pogojih, povezanih s tem, ki veljajo za ribolov globokomorskih staležev[10], in v zvezi z ribištvom […] pokrovač, velikih rakovic in morskih pajkov, kakor je določeno v Prilogi k tej uredbi. Za izračun ribolovnega napora se ribolovna zmogljivost plovila izmeri glede na vgrajeno moč, izraženo v kilovatih (kW);

9 – Uredba z dne 15. junija 1995 (UL L 199, str. 1), kot je bila spremenjena z Uredbo Sveta (ES) št. 149/1999 z dne 19. januarja 1999 (UL L 18, str. 3).

10 – UL L 351, str 6.

(b) razporedijo obseg ribolovnega napora, ocenjen v skladu s pododstavkom (a), v vsakem območju ICES ali razdelku CECAF glede na vsako od vrst ribištva, navedenih v pododstavku (a).

[…]“

14. Uredba št. 1954/2003 poleg tega določa poseben režim upravljanja ribolovnega napora za biološko občutljivo območje, ki je določeno ob irski obali. Sedma uvodna izjava te uredbe v zvezi s tem določa, da je „[b]ilo […] ugotovljeno, da je na območju južno in zahodno od Irske visoka koncentracija nedoraslih osličev. Na tem območju veljajo posebne omejitve glede uporabe pridnenega orodja. Zaradi ohranitve je treba za to območje uvesti tudi posebne zahteve glede omejitve napora v okviru splošnega sistema, opisanega zgoraj […]“.

15. Poseben režim upravljanja ribolovnega napora, ki se uporablja za to biološko občutljivo območje, ki je natančno določeno v členu 6(1) Uredbe št. 1954/2003, je opredeljen v odstavku 2 istega člena, ki določa, da „države članice ocenijo obseg ribolovnega napora plovil celotne dolžine 10 metrov ali več v obliki letnega povprečja za obdobje od leta 1998 do 2002 v zvezi z ribolovom pridnenih vrst, razen tistega, zajetega v Uredbi št. 2347/2002, in v zvezi z lovljenjem pokrovač, velikih rakovic in morskih pajkov ter razporedijo obseg ribolovnega napora, ocenjenega na ta način, glede na vsako od teh vrst ribištva“.

16. Nazadnje, člen 11(1) Uredbe št. 1954/2003 določa, da Komisija Evropskih skupnosti na podlagi podatkov, ki jih prejme od držav članic, „predloži Svetu […] predlog za uredbo o določitvi največje dovoljene letne količine ribolovnega napora za vsako državo članico ter za vsako območje in vrsto ribištva, navedene v členih 3 in 6“.

17. Na podlagi člena 11(2), prvi pododstavek, navedene uredbe „Svet določi na predlog Komisije s kvalificirano večino […] največjo dovoljeno letno količino ribolovnega napora iz odstavka 1“.

18. Svet je na podlagi te določbe sprejel Uredbo št. 1415/2004, ki je predmet te ničnostne tožbe.

B – *Uredba št. 1415/2004*

19. V skladu z zadnjo uvodno izjavo Uredbe 1415/2004 mora biti „[n]ajvečja letna količina ribolovnega napora, ki naj se določi za plovila, ploveča pod zastavo določene države članice, glede na skupino vrste, območje in vrsto ribištva, […] enaka celotnemu ribolovnemu naporu navedenih plovil za obdobje 5 let od leta 1998 do 2002, deljeno s pet“.

20. Ta uredba določa:

„*Člen 1*

Področje

Ta uredba določa največjo dovoljeno letno količino ribolovnega napora za vsako državo članico ter za vsako območje in vrsto ribištva, navedeno v členih 3 in 6 Uredbe […] št. 1954/2003.

Člen 2

Največji dovoljeni obseg

1. Največji dovoljeni obseg ribolovnega napora glede na skupino vrste, območje in vrsto ribištva ter glede na državo članico za območja iz člena 3(1)(a) in (b) Uredbe […] št. 1954/2003, je podan v Prilogi I k tej uredbi.

2. Največji dovoljeni obseg ribolovnega napora glede na skupino vrste, območje in vrsto ribištva ter glede na državo članico za območje iz člena 6(1) Uredbe […] št. 1954/2003, je podan v Prilogi II k tej uredbi.

Člen 3

Tranzit prek območja

1. Vsaka država članica zagotovi, da uporaba dodeljenih količin ribolovnega napora glede na območje, opredeljeno v členih 3 in 6 Uredbe […] št. 1954/2003, ne bo povzročila daljšega časa ribolova v primerjavi z obsegom ribolovnega napora v referenčnem obdobju.

2. Ribolovni napor plovila, ki je plulo prek območja, kjer se v referenčnem obdobju ribolov ni izvajal, se ne uporablja za namene ribolova na tem območju. Vsaka država članica evidentira tak ribolovni napor ločeno.

Člen 4

Metodologija

Vsaka država članica zagotovi, da je metoda evidentiranja ribolovnega napora enaka metodi za ocenjevanje obsega ribolovnega napora v skladu s členi 3 in 6 Uredbe […] št. 1954/2003.

Člen 5

Skladnost z drugimi shemami omejitve ribolovnega napora

Največji dovoljeni letni obseg ribolovnega napora, določen v prilogah I in II, ne posega v omejitve ribolovnega napora, določene v skladu z načrti obnove ali s katerim koli drugim upravljalnim ukrepom v okviru zakonodaje Skupnosti, pod pogojem, da se upošteva ukrep z nižjo količino ribolovnega napora.

Člen 6

Začetek veljavnosti

Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske Unije*.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah.“

II – Tožba

21. Kraljevina Španija s to tožbo predlaga, naj Sodišče razglasi za nične člene od 1 do 6 Uredbe št. 1415/2004, s tem da se po eni strani sklicuje na kršitev načela prepovedi diskriminacije na podlagi državljanstva, po drugi strani pa trdi, da je Svet zlorabil svoja pooblastila s tem, da je sprejel člen 6 Uredbe št. 1954/2003 ter Uredbo št. 1415/2004.

22. Kraljevina Španija se je s svojo repliko, ki jo je vložila 22. junija 2006, izrecno sklicevala na ugovor nezakonitosti na podlagi člena 241 ES zoper Uredbo št. 1954/2003. Predlaga, naj Sodišče ugotovi, da je ta uredba nezakonita.

23. S sklepom predsednika Sodišča z dne 9. marca 2005 je bila Komisiji dovoljena intervencija v podporo predlogom Sveta.

III – Presoja

24. Najprej bom zavzel stališče do dopustnosti ugovora nezakonitosti, na katerega se sklicuje Kraljevina Španija.

A – *Dopustnost ugovora nezakonitosti, na katerega se sklicuje Kraljevina Španija*

25. Prvi očitek, na katerega se sklicuje Kraljevina Španija v svoji tožbi, je kršitev načela prepovedi diskriminacije na podlagi državljanstva glede referenčnega obdobja, uporabljenega za določitev največje dovoljene letne količine ribolovnega napora, in glede določitve občutljivega območja.

26. Trditve te države članice v podporo temu očitku so enake trditvam, ki jih je navajala v zadevi, v kateri je bila izrečena zgoraj navedena sodba Španija proti Svetu.

27. Kraljevina Španija v točki 36 svoje tožbe navaja, da členi 3, 4 in 6 Uredbe št. 1954/2003 kršijo načelo prepovedi diskriminacije in jih je treba razglasiti za nične. Zato je vložila ničnostno tožbo v okviru zadeve, v kateri je bila izrečena zgoraj navedena sodba Španija proti Svetu.

28. Nadalje Kraljevina Španija pojasnjuje, da izpodbija tudi Uredbo št. 1415/2004 v delu, v katerem je bila ta sprejeta za izvajanje členov 3 in 6 Uredbe št. 1954/2003.

29. Kraljevina Španija glede drugega očitka zlorabe pooblastil s strani Sveta v svoji tožbi prav tako ponavlja utemeljitve, ki jih je navedla v okviru zadeve, v kateri je bila izrečena zgoraj navedena sodba Španija proti Svetu. Kraljevina Španija meni, da bi Sodišče Uredbo št. 1415/2004, s katero se izvaja člen 6 Uredbe št. 1954/2003, moralo razglasiti za nično, ker je Svet, s tem da je sprejel ta člen 6 izvedbene ureditve, zlorabil pooblastila.

30. Kraljevina Španija v svoji repliki, ki jo je vložila po razglasitvi zgoraj navedene sodbe Španija proti Svetu, zatrjuje, da se je zoper Uredbo št. 1954/2003 treba sklicevati na ugovor nezakonitosti na podlagi člena 241 ES. Kraljevina Španija navaja več razlogov, ki naj bi po njenem mnenju upravičili *incidenter* nadzor nad skladnostjo Uredbe št. 1954/2003 s pravom Skupnosti.

31. Kraljevina Španija kot enega od razlogov med drugim navaja, da je ugovor nezakonitosti sredstvo za izključitev določb, ki so v nasprotju s pravom Skupnosti in na katerih temelji akt, ki je predmet ničnostne tožbe. V zvezi s tem poudarja, da obstaja neposredna pravna zveza med izvedbenim aktom, in sicer Uredbo št. 1415/2004, in temeljnim aktom, to je Uredbo št. 1954/2003. Podatke iz prilog k Uredbi št. 1415/2004 je namreč mogoče določiti in izračunati zgolj na podlagi ukrepov in pogojev, opredeljenih v členih 3 in 6 Uredbe št. 1954/2003.

32. Kraljevina Španija poleg tega meni, da se obravnavani primer razlikuje od primera, v katerem je ugovor nezakonitosti, na katerega se sklicuje država članica, nedopusten zaradi poteka roka za vložitev ničnostne tožbe [11]. Kraljevina Španija naj bi namreč ravnala v skladu s to zahtevo v okviru svoje tožbe zoper temeljno uredbo v zadevi, v kateri je bila izrečena zgoraj navedena sodba Španija proti Svetu.

33. Nazadnje ta država članica poudarja, da v sodbi, ki je bila izdana v tej zadevi, očitki, na katere se je sklicevala in ki naj bi v glavnem veljali tudi za izvedbeno uredbo in bi upravičili neuporabljivost Uredbe št. 1954/2003 v obravnavanem primeru, niso bili vsebinsko preizkušeni. Meni, da bi se Sodišče zaradi neobstoja odločitve o utemeljenosti in zaradi obstoja neposredne pravne zveze med zadevnima uredbama v okviru te tožbe moralo izreči o vprašanju neuporabljivosti Uredbe št. 1954/2003. Kraljevina Španija meni, da sodba Sodišča v nasprotnem primeru ne bi imela polnega učinka.

34. Svet v svojem odgovoru na tožbo poudarja, da Kraljevina Španija ne trdi, da z Uredbo št. 1415/2004 niso bile spoštovane določbe Uredbe št. 1954/2003, temveč da ta država članica meni, da je izpodbijana uredba nezakonita, ker so v njej upoštevana merila, določena v členih 3 in 6 Uredbe št. 1954/2003. Svet poleg tega ugotavlja, da je Kraljevina Španija v okviru zadeve, v kateri je bila izrečena zgoraj navedena sodba Španija proti Svetu, Sodišču predlagala, naj člena 3 in 6 zadnjenavedene uredbe razglasi za nična iz istih razlogov kot v obravnavani zadevi, in sicer zaradi kršitve načela prepovedi diskriminacije in zlorabe pooblastil. Nato navaja svoje stališče do utemeljenosti.

35. Svet v svoji dupliki poudarja, da je bila ta tožba zoper Uredbo št. 1415/2004 vložena v okviru ločenega in samostojnega postopka glede na zadevo, v kateri je bila izrečena zgoraj navedena sodba Španija proti Svetu,

11 – Kraljevina Španija v zvezi s tem navaja sodbo z dne 29. junija 1995 v zadevi Španija proti Komisiji (C-135/93, Recueil, str. I-1651, točka 17).

čeprav sta bili tožbi očitno povezani. Svet poudarja, da je spoštovanje največje dovoljene letne količine ribolovnega napora, določene z Uredbo št. 1415/2004, dodatna obveznost, ki pa se razlikuje od obveznosti, ki so določene v členih 3, 4 in od 6 do 8 Uredbe št. 1954/2003.

36. Svet meni, da je ugovor nezakonitosti, ki je bil predložen v fazi replike, prepozen in s tem nedopusten. Meni namreč, da zavrženja tožbe Kraljevine Španije v okviru zadeve, v kateri je bila izrečena zgoraj navedena sodba Španija proti Svetu, glede na določbe člena 42(2), prvi pododstavek, Poslovnika Sodišča [12], ni mogoče šteti za novo dejstvo.

37. Svet v zvezi s tem zlasti poudarja, da se za akte institucij Skupnosti domneva, da so veljavni, tako da sodba Sodišča, ki potrdi veljavnost akta, ne spremeni pravnega položaja, v katerem se nahaja tožeča stranka, in zato ni podlaga za predložitev novega tožbenega razloga.

38. Svet v vsakem primeru meni, da Kraljevina Španija ne more izpodbijati veljavnosti Uredbe št. 1954/2003, ker je rok iz člena 230, zadnji odstavek, ES potekel. Svet namreč meni, da če bi država članica lahko izpodbijala akt Skupnosti na podlagi ugovora nezakonitosti vsakič, ko bi institucija sprejela izvedbeni akt tega akta Skupnosti, bi to omogočilo neskončno izpodbijanje aktov Skupnosti, ki imajo pravne učinke, kar bi bilo po njegovem mnenju v nasprotju z namenom rokov za vložitve tožb, to je z zagotavljanjem pravne varnosti.

39. Svet se v zvezi s tem sklicuje na sodno prakso Sodišča, iz katere izhaja, da se naslovnik odločbe, ki so jo sprejele institucije Skupnosti in ki ni bila izpodbijana v roku iz člena 230, zadnji odstavek, ES, ne more sklicevati na nezakonitost, saj je taka odločba zanj postala dokončna [13].

40. Svet meni, da je v tej zadevi treba uporabiti to sodno prakso, čeprav se razlikuje z dveh vidikov, in sicer je po eni strani Kraljevina Španija izpodbijala akt, ki mu zdaj ugovarja veljavnost, tožba pa je bila zavržena,

12 – Ta člen določa, da „[n]avajanje novih razlogov med postopkom ni dovoljeno, razen če ti izhajajo iz pravnih in dejanskih okoliščin, ki so se pojavile med postopkom“.

13 – Svet navaja sodbe z dne 15. novembra 1983 v zadevi Komisija proti Franciji (52/83, Recueil, str. 3707, točka 10); z dne 9. marca 1994 v zadevi TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, Recueil, str. I-833, točka 13) in z dne 15. februarja 2001 v zadevi Nachi Europe (C-239/99, Recueil, str. I-1197, točka 29).

po drugi strani pa je izpodbijani akt v tem postopku uredba.

41. Komisija najprej poudarja, da je povezava med uredbama št. 1954/2003 in št. 1415/2004 tako tesna, da je ta tožba skoraj dobesedna ponovitev tožbe, na podlagi katere je bila izrečena zgoraj navedena sodba Španija proti Svetu. Komisija meni, da naj se s to tožbo dejansko ne bi izpodbijala Uredba št. 1415/2004, temveč členi 3, 4 in 6 Uredbe št. 1954/2003. Noben tožbeni razlog v tej tožbi naj ne bi posebej ali neposredno navajal Uredbe št. 1415/2004. Komisija zato meni, da se želi Kraljevina Španija, s tem ko predlaga nadaljevanje tega postopka, izogniti učinkom sodbe, s katero je bila njena tožba v zgoraj navedeni zadevi Španija proti Svetu zavržena.

42. Poleg tega Komisija meni, da ugovor nezakonitosti, podan molče ali implicitno, ni bil pravilno vložen, ker naj bi bil po eni strani tak ugovor podrejen ničnostni tožbi na podlagi člena 230 ES, tako da se Kraljevina Španija ne bi mogla sklicevati na nezakonitost akta, zoper katerega bi lahko vložila ničnostno tožbo [14]. Ugovor nezakonitosti naj po drugi strani ne bi pomenil vprašanja javnega reda in naj bi se bilo treba nanj zato sklicevati eksplicitno v tožbi [15].

43. Komisija meni, da bi bilo treba ugovor nezakonitosti, ki je bil podan v repliki, šteti za prepoznega. Prav tako naj bi ugovor nezakonitosti pomenil nov tožbeni razlog ter spremembo prvotnega predloga, česar naj člen 42(2), prvi pododstavek, Poslovnika Sodišča ne bi dopuščal.

44. Komisija zato meni, da bi bilo treba to tožbo zavreči, ne da bi bilo treba presojati utemeljenost zadeve.

45. Kraljevina Španija v svojem odgovoru na intervencijsko vlogo Komisije pojasnjuje, da meni, da zgoraj navedena sodba Španija proti Svetu pomeni novo dejansko in pravno okoliščino, ki se je pojavila med postopkom, zaradi česar se je v skladu s členom 42(2), prvi pododstavek, Poslovnika Sodišča mogoče sklicevati na nov tožbeni razlog. Nazadnje naj ugovor nezakonitosti ne bi nasprotoval niti načelu pravne varnosti niti načelu pravnomočnosti.

14 – Komisija v zvezi s tem navaja sodbo Sodišča prve stopnje z dne 13. septembra 1995 v zadevi TWD proti Komisiji (T-244/93 in T-486/93, Recueil, str. II-2265, točka 103).

15 – Komisija v zvezi s tem navaja sodbo z dne 17. decembra 1959 v zadevi Société des fonderies de Pont-à-Mousson proti Visoki oblasti (14/59, Recueil, str. 445).

46. S stališčem Sveta in Komisije se ne strinjam v tistem delu, v katerem menita, da je ugovor nezakonitosti, kot ga je predstavila Kraljevina Španija v okviru te tožbe, nedopusten.

47. Svet in Komisija v utemeljitev svojega stališča po eni strani zagovarjata temeljno stališče, da naj se država članica ne bi mogla sklicevati na ugovor nezakonitosti zoper akt Skupnosti, ki bi ga predhodno lahko izpodbijala, tudi če gre za uredbo. Po drugi strani menita, da je v obravnavani zadevi ugovor nezakonitosti prepozen.

48. V nasprotju s tem menim, da se na podlagi besedila člena 241 ES država članica lahko sklicuje predvsem na neuporabljivost uredbe tudi takrat, ko je že vložila ničnostno tožbo zoper tako uredbo, ki pa je bila razglašena za nedopustno.

49. Poleg tega menim, da ugovora nezakonitosti, na katerega se sklicuje Kraljevina Španija, ni mogoče šteti za prepoznega, če je bil implicitno vsebovan v tožbi Kraljevine Španije.

1. Možnost, da se privilegirana tožeča stranka sklicuje na ugovor nezakonitosti zoper uredbo

50. Najprej je treba opozoriti, da na podlagi člena 241 ES lahko, „[n]e glede na iztek roka iz petega odstavka člena 230 […] vsaka stranka v sporu, v katerem gre za uredbo, ki sta jo skupaj sprejela Evropski parlament in Svet, ali za uredbo Sveta, Komisije ali [Evropske centralne banke], pred Sodiščem uveljavlja, da se ta uredba iz razlogov, navedenih v drugem odstavku člena 230, ne uporablja“.

51. Sodišče je bilo večkrat soočeno z vprašanjem dopustnosti ugovora nezakonitosti, na katerega so se na podlagi člena 241 ES sklicevale neprivilegirane tožeče stranke. Iz tega izhaja kompleksna sodna praksa, katere glavne smernice so navedene v nadaljevanju.

52. Sodišče je v sodbi z dne 6. marca 1979 v zadevi Simmenthal proti Komisiji [16] navedlo, da „člen [241 ES] pomeni izraz splošnega načela, ki vsaki stranki zagotavlja

16 – 92/78, Recueil, str. 777.

pravico do izpodbijanja veljavnosti prejšnjih aktov Skupnosti, ki so pravni temelj izpodbijane odločbe, z namenom doseči razglasitev ničnosti odločbe, ki jo neposredno in posamično zadeva, če ta stranka nima pravice do vložitve neposredne tožbe zoper te akte v skladu s členom 230 ES“ [17].

53. S to sodbo je bila med ničnostno tožbo in ugovorom nezakonitosti vzpostavljena logika nadomeščanja pravnih sredstev [18]. Sodišče je s tem, da je dopustnost ugovora nezakonitosti pogojevalo z neobstojem drugega pravnega sredstva, ugovoru nezakonitosti pripisalo subsidiaren značaj [19].

54. Sodišče Skupnosti se s tem, da dopustnost ugovora nezakonitosti pogojuje z neobstojem neposrednega dostopa do sodišča Skupnosti, želi izogniti temu, da bi zaradi tega pravnega sredstva malomarna tožeča stranka dobila drugo priložnost. To izhaja iz načela enotnosti pravnega varstva, na podlagi katerega upravičenec načeloma lahko razpolaga zgolj z eno možnostjo dostopa do sodišča Skupnosti [20].

55. Po tej logiki ima ugasnitev pravice do *incidenter* izpodbijanja namen sankcionirati malomarno ravnanje tožeče stranke, ki ni uporabila ničnostne tožbe za izpodbijanje odločbe, čeprav je to možnost gotovo imela [21].

56. Tako kot neprivilegirane tožeče stranke se privilegirane tožeče stranke zato v okviru ničnostne tožbe zoper odločbo ne morejo sklicevati na ugovor nezakonitosti prejšnjega akta iste narave, glede katerega bi lahko neposredno predlagale razglasitev ničnosti. Sodišče meni, da bi nasprotna rešitev omogočila izigravanje roka za vložitev tožbe po členu 230, peti odstavek, ES [22]. To načelo nedotakljivosti odločitev, ki niso bile izpodbijane v tem roku, preneha veljati zgolj ob predpostavki, da ima domnevno nezakoniti akt tako velike in očitne pomanjkljivosti, da bi ga bilo mogoče opredeliti kot neobstoječega [23].

17 – Točka 39.

18 – V skladu z izrazom, ki ga uporablja Coutron, L.: *La contestation incidente des actes de l'Union européenne;* disertacija, predstavljena 10. decembra 2005 na Univerzi v Montpellierju I.

19 – Glej Molinier, J.: *Exception d'illégalité*, *Jurisclasseur Europe*, 2007, zvezek 350, str. 7, točka 22.

20 – Glej Coutron, L., str. 113 in 383.

21 – Ta ugasnitev pravice je bila zoper tožečo stranko najprej uporabljena v okviru predloga za presojo veljavnosti (zgoraj navedena sodba TWD Textilwerke Deggendorf, točke od 23 do 25). Sodišče prve stopnje Evropskih skupnosti je naslednje leto to razlogovanje preneslo v okvir ugovora nezakonitosti (zgoraj navedena sodba TWD proti Komisiji, točka 103).

22 – Glej zlasti zgoraj navedeno sodbo Španija proti Komisiji (točka 17).

23 – Sodba z dne 30. junija 1988 v zadevi Komisija proti Grčiji (226/87, Recueil, str. 3611, točka 16). Glej v tem smislu tudi sodbo z dne 10. decembra 1969 v zadevi Komisija proti Franciji (6/69 in 11/69, Recueil, str. 523, točke od 11 do 13).

57. Ali je to razlogovanje, ki temelji na nadomeščanju pravnih sredstev, prav tako upoštevno, ko se ugovor nezakonitosti uporabi zoper uredbo?

58. Odgovor je lahko pritrdilen, kadar se na ugovor nezakonitosti sklicuje neprivilegirana tožeča stranka. V tem primeru je namreč namen možnosti *incidenter* izpodbijanja nadomestiti ozek dostop neprivilegiranih tožečih strank do ničnostne tožbe zoper normativne akte. V primeru pravega splošnega akta, glede katerega neprivilegirane tožeče stranke načeloma ne morejo neposredno predlagati razglasitve ničnosti, tem tožečim strankam ni mogoče očitati, da niso ravnale skrbno in torej imajo pravico do *incidenter* izpodbijanja [24].

59. Menim, da je tako razlogovanje koherentno glede na sistematiko pravnih sredstev Skupnosti in je združljivo z besedilom člena 241 ES, ki vsaki stranki omogoča, da se *incidenter* sklicuje na neuporabljivost uredbe. S tem, da sodna praksa Sodišča potrjuje možnost *incidenter* izpodbijanja splošnega akta s strani neprivilegirane tožeče stranke, Sodišče usklajuje logiko nadomeščanja pravnih sredstev z besedilom člena 241 ES.

24 – V tem smislu glej sodbo z dne 12. decembra 1996 v zadevi Accrington Beef in drugi (C-241/95, Recueil, str. I-6699, točki 15 in 16).

60. Če pa se na ugovor nezakonitosti sklicuje privilegirana tožeča stranka zoper uredbo, razlogovanje v smislu nadomeščanja pravnih sredstev ni več upoštevno, če bi nasprotovalo besedilu člena 241 ES.

61. Glede na to, da imajo države članice in institucije Skupnosti skoraj neomejen dostop do ničnostne tožbe, bi tako razlogovanje, ki dopustnost ugovora nezakonitosti pogojuje z neobstojem neposrednega dostopa do sodišča Skupnosti, privilegiranim tožečim strankam prav gotovo odreklo pravico do *incidenter* izpodbijanja [25]. To bi pomenilo očitno kršitev besedila člena 241 ES, ki – če spomnim – vsaki stranki ne glede na potek roka iz člena 230, peti odstavek, ES daje pravico, da se pred Sodiščem sklicuje na neuporabljivosti uredbe [26].

62. Sodišče je prav gotovo zaradi nepremostljivosti tega dobesednega razumevanja [27]

25 – Glej Coutron, L., str. 393.

26 – V zvezi s tem glej sklepne predloge generalnega pravobranilca Slynna v zadevi, v kateri je bila izrečena sodba Francija proti Komisiji z dne 12. februarja 1987 (181/85, Recueil, str. 689). Generalni pravobranilec Slynn meni, da „[k]ljub ‚privilegiranemu' položaju držav članic v členu [230 ES], […] izraz ‚vsaka stranka' iz člena [241 ES] pomeni točno to, kar je zapisano, ne pa ‚vsaka stranka, razen države članice'" (str. 703).

27 – Prevzem izraza, ki ga je uporabil generalni pravobranilec Mancini na strani 5343 njegovih sklepnih predlogov v zadevi, v kateri je bila izrečena sodba Grčija proti Svetu z dne 27. septembra 1988 (204/86, Recueil, str. 5323).

na pobudo več svojih generalnih pravobranilcev [28] postopoma sprejelo, da se privilegirana tožeča stranka v okviru ničnostne tožbe lahko sklicuje na ugovor nezakonitosti zoper uredbo [29].

63. Zato ni mogoče trditi, kot trdita Svet in Komisija, da je ugovor nezakonitosti, na katerega se sklicuje Kraljevina Španija, nedopusten, ker je ta država članica imela možnost, da neposredno predlaga razglasitev ničnosti te uredbe.

64. Menim, da je to argumentacijo treba še toliko bolj utemeljeno zavrniti, če je privilegirana tožeča stranka uporabila svojo pravico do tožbe, pa je bila slednja zavržena zaradi nedopustnosti tožbenih predlogov za razglasitev delne ničnosti.

65. Če namreč besedilo člena 241 ES nasprotuje temu, da bi bilo privilegirani tožeči stranki, ki zoper uredbo ni vložila ničnostne tožbe v določenih rokih, mogoče očitati pomanjkanje skrbnosti z namenom, da se ugovor nezakonitosti zoper tak akt razglasi za nedopustnega, potem menim, da *a fortiori* ista rešitev velja, ko je tožeča stranka ničnostno tožbo vložila pravočasno, pa je bila slednja zavržena zaradi nedopustnosti tožbenih predlogov za razglasitev delne ničnosti.

66. Če sklenem, menim, da glede na sodno prakso Sodišča na področju dopustnosti ugovora nezakonitosti ni primerna strožja sankcija – to je ugasnitev pravice – privilegirane tožeče stranke, ki je dokazala svojo skrbnost, ki jo sicer lahko, kot v primeru Kraljevine Španije v tem postopku, označimo za nepopolno v primerjavi z ravnanjem tiste privilegirane tožeče stranke, ki ga lahko razumemo kot neskrbno.

67. Ugotavljam, da se na podlagi člena 241 ES država članica v veliki meri lahko sklicuje na neuporabljivost uredbe tudi takrat, ko je že vložila ničnostno tožbo zoper tako uredbo, ki pa je bila razglašena za nedopustno.

28 – Glej zlasti str. 600 sklepnih predlogov generalnega pravobranilca Roemerja v zadevi, v kateri je bila izrečena sodba Italija proti Svetu in Komisiji z dne 13. julija 1966 (32/65, Recueil, str. 563); str. 703 sklepnih predlogov generalnega pravobranilca Slynna v zadevi, v kateri je bila izrečena zgoraj navedena sodba Francija proti Komisiji; str. od 5343 do 5345 sklepnih predlogov generalnega pravobranilca Mancinija v zadevi, v kateri je bila izrečena zgoraj navedena sodba Grčija proti Svetu. V zvezi z istimi smernicami razlogovanja glej tudi točke od 36 do 54 sklepnih predlogov generalnega pravobranilca Mengozzija, predstavljenih 19. septembra 2007 v zadevi Komisija proti Svetu (C-91/05), ki še poteka pred Sodiščem.

29 – Več sodb zgolj implicitno priznava pravico privilegiranih tožečih strank do *incidenter* izpodbijanja uredbe v okviru ničnostne tožbe (glej zgoraj navedene sodbe Italija proti Svetu in Komisiji; Francija proti Komisiji in Grčija proti Svetu). Sodišče je nedavno bolj odprto sprejelo, da privilegirana tožeča stranka lahko *incidenter* izpodbija uredbo (glej zlasti sodbi z dne 10. julija 2003 v zadevi Komisija proti BCE (C-11/00, Recueil, str. I-7147, točke od 74 do 78) in z dne 14. aprila 2005 v zadevi Belgija proti Komisiji (C-110/03, ZOdl., str. I-2801, točke od 76 do 81)).

2. Prepoznost ali pravočasnost ugovora nezakonitosti, na katerega se sklicuje Kraljevina Španija

68. Glede tega vprašanja je najprej treba navesti, da je eden od pogojev dopustnosti ugovora nezakonitosti pogoj, da mora tožeča stranka, ki se zateče k *incidenter* izpodbijanju, to storiti jasno in obrazloženo [30].

69. Tako je treba razglasiti za nedopustnega ugovor nezakonitosti, h kateremu ni priložen povzetek tožbenih razlogov in ki ni obrazložen [31].

70. Nujno je torej, da so „bistveni elementi pravne utemeljitve“ v tožbi navedeni, kar omogoča, če je to potrebno, oblikovanje replike [32].

71. Poleg tega navajanje novih razlogov med postopkom tožeči stranki preprečuje, da bi se na ugovor nezakonitosti prvič sklicevala v svoji repliki [33], razen če to izhaja iz pravnih in dejanskih okoliščin, ki so se pojavile med postopkom, v skladu s členom 42(2), prvi pododstavek, Poslovnika Sodišča [34].

72. Poleg tega je treba navesti, da Sodišče meni, da čeprav ta določba tožeči stranki omogoča, da se izjemoma sklicuje na nove tožbene razloge v utemeljitev svojih tožbenih predlogov, nikakor ne določa možnosti, da tožeča stranka navaja nove tožbene predloge [35].

73. Glede na te zahteve je sodišče Skupnosti že sprejelo, da se je na ugovor nezakonitosti mogoče sklicevati implicitno.

74. Poudariti je treba, da to priznanje nikakor ne vpliva na obveznost obrazložitve ugovora nezakonitosti glede na to, da se šteje,

30 – V zvezi s tem glej Coutron, L., str. od 102 do 104.

31 – Glej zlasti sodbi Sodišča prve stopnje z dne 18. oktobra 2001 v zadevi X proti ECB (T-333/99, Recueil, str. II-3021, točke od 115 do 117) in z dne 15. junija 2005 v zadevi Corsica Ferries France proti Komisiji (T-349/03, ZOdl., str. II-2197, točki 179 in 180). Glej tudi sodbo Sodišča za uslužbence z dne 19. oktobra 2006 v zadevi De Smedt proti Komisiji (F-59/05, ZOdl., str. I-A-1-109 in II-1-409, točka 77).

32 – Zgoraj navedena sodba X proti ECB (točka 115 in naslednje).

33 – Sodišče je tako razsodilo, da je okvir spora določen s tožbo in da ugovor nezakonitosti ni dopusten v fazi replike (sodba z dne 11. julija 1985 v združenih zadevah Salerno in drugi proti Komisiji in Svetu (87/77, 130/77, 22/83, 9/84 in 10/84, Recueil, str. 2523, točka 37)). Glej tudi sodbo Sodišča prve stopnje z dne 27. septembra 2005 v zadevi Common Market Fertilizers proti Komisiji (T-134/03 in T-135/03, ZOdl., str. II-3923, točka 51), potrjeno s sodbo Sodišča z dne 13. septembra 2007 v združenih zadevah Common Market Fertilizers proti Komisiji (C-443/05 P, ZOdl., str. I-7209, točke od 106 do 110).

34 – Glej zlasti sodbo z dne 29. junija 1994 v zadevi Fiskano proti Komisiji (C-135/92, Recueil, str. I-2885, točke od 31 do 33).

35 – Sodba z dne 18. oktobra 1979 v zadevi GEMA proti Komisiji (125/78, Recueil, str. 3173, točka 26).

da naj bi ta tožbeni razlog jasno izhajal iz utemeljitve v tožbi, tudi če tožeča stranka ne bi izrecno navedla, da se sklicuje na ugovor nezakonitosti na podlagi člena 241 ES [36].

75. Če sklenem, sodišče Skupnosti lahko sprejme impliciten ugovor nezakonitosti zgolj, če je pravna utemeljitev v tožbi jasno in natančno navedena, tako da je gotovo, da je bil Sodišču v odločanje predložen ugovor nezakonitosti v smislu člena 241 ES [37]. Ko je ta pogoj izpolnjen, lahko tožena stranka namreč oblikuje svojo obrambo glede tega *incidenter* izpodbijanja [38].

76. Če te zahteve prenesemo v to zadevo, je treba ugotoviti, da je, kot v bistvu priznavata Svet in Komisija, prvi namen očitkov, na katere se sklicuje Kraljevina Španija v svoji tožbi, ter utemeljitve, ki jo navaja, natančno izpodbijati zakonitost členov 3, 4 in 6 Uredbe št. 1954/2003, drugi namen pa predlagati razglasitev ničnosti Uredbe št. 1415/2004, *sprejete za izvedbo členov 3 in 6 prve uredbe.*

77. Menim torej, da je *incidenter* izpodbijanje členov 3 in 6 Uredbe št. 1954/2003, katere izvedbeni predpis je Uredba št. 1415/2004, v tožbi, ki jo je vložila Kraljevina Španija in ki v tem smislu vsebuje jasno in natančno pravno utemeljitev, ustrezno predstavljeno.

78. Nadalje je treba opozoriti, da iz odgovora na tožbo, ki ga je vložil Svet, izhaja, da je ta dobro razumel, da je bistveni element utemeljitve tožbe Kraljevine Španije izpodbijanje zakonitosti členov 3 in 6 Uredbe št. 1954/2003 [39]. Obema strankama je bilo torej jasno, da je bil vložen implicitni ugovor nezakonitosti.

79. Iz tega sledi, da čeprav se Kraljevina Španija ob vložitvi tožbe ni izrecno sklice-

36 – Sodba Sodišča prve stopnje z dne 6. junija 1996 v zadevi Baiwir proti Komisiji (T-262/94, RecFP, str. I-A-257 in II-739, točka 37). Sodišče prve stopnje meni, da „sodna praksa šteje, da gre za implicitno sklicevanje na ugovor nezakonitosti, če iz tožbe relativno jasno izhaja, da se tožeča stranka sklicuje na tak očitek“.

37 – V tem smislu glej sodbi Sodišča prve stopnje z dne 20. septembra 2001 v zadevi Spruyt proti Komisiji (T-171/00, RecFP, str. I-A-187 in II-855, točka 53) ter z dne 26. februarja 2003 v zadevi Nardone proti Komisiji (T-59/01, RecFP, str. I-A-55 in II-323, točka 27). Glej tudi Coutron, L., str. 103. Za drugi primer implicitnega ugovora nezakonitosti glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 25. oktobra 2006 v zadevi Carius proti Komisiji (T-173/04, ZOdl. JU, str. I-A-2-243 in I-A-2-1269, točke od 44 do 60).

38 – Sodišče prve stopnje je tako z zgoraj navedeno sodbo Spruyt proti Komisiji preverilo, ali Komisija lahko oblikuje svoje stališče v zvezi z implicitnim ugovorom nezakonitosti med pisnim postopkom (točke od 54 do 61).

39 – Glej točko 34 teh sklepnih predlogov.

vala na nezakonitost členov 3 in 6 Uredbe št. 1954/2003 na podlagi člena 241 ES, je mogoče šteti, da je bil ta ugovor nezakonitosti implicitno vsebovan v tožbi.

80. Menim, da ta okoliščina nasprotuje temu, da bi bilo ta ugovor nezakonitosti mogoče šteti za prepoznega in ga zato razglasiti za nedopustnega.

81. Poleg tega menim, da dejstvo, da gre za *incidenter* izpodbijanje dela Uredbe št. 1954/2003, ne more vplivati na njegovo dopustnost.

82. Menim, da glede na zahtevo po neposredni pravni zvezi med primarno izpodbijanim aktom in aktom, ki se izpodbija *incidenter*, tožeči stranki ni mogoče očitati, da to zvezo izkazuje tako, da svoje očitke v utemeljitev ugovora nezakonitosti usmerja zoper določbe temeljne ureditve, ki predstavljajo natančno tiste določbe, ki se izvajajo z izvedbeno uredbo.

83. Dodajam, da glavni razlog, na katerem temelji sodna praksa, v skladu s katero je razglasitev delne ničnosti akta Skupnosti mogoča zgolj takrat, kadar je elemente, katerih ničnost se predlaga, mogoče ločiti od preostalega akta [40], torej nezmožnost sodišča Skupnosti, da odloča *ultra petita,* ko so mu predloženi predlogi za razglasitev delne ničnosti akta Skupnosti in ko ugotovi, da so izpodbijane določbe neločljive od preostalega dela tega akta, ne velja za ugovor nezakonitosti. V okviru tega pravnega sredstva se je namreč mogoče sklicevati zgolj na neuporabljivost *incidenter* izpodbijanega akta, ni pa mogoče doseči, da se ga razglasi za ničnega.

84. Menim, da te sodne prakse po analogiji ni mogoče uporabiti pri ugovoru nezakonitosti.

85. Nazadnje menim, da dejstvo, da se je Kraljevina Španija v svoji repliki formalno sklicevala na ugovor nezakonitosti na podlagi člena 241 ES zoper Uredbo št. 1954/2003, ne pomeni, da izpodbija vse določbe te uredbe. V skladu z utemeljitvami v tožbi njeni očitki namreč ostajajo osredotočeni na člena 3 in 6 te uredbe.

40 – Glej zlasti zgoraj navedeno sodbo Španija proti Svetu (točka 9 in navedena sodna praksa).

86. Ob upoštevanju teh elementov menim, da se Kraljevina Španija v utemeljitev te ničnostne tožbe lahko sklicuje na neuporabljivost členov 3 in 6 Uredbe št. 1954/2003.

87. Menim, da je zato to tožbo treba analizirati tako, kot da temelji na enem tožbenem razlogu, in sicer na ugovoru nezakonitosti členov 3 in 6 Uredbe št. 1954/2003, v utemeljitev katerega se Kraljevina Španija sklicuje na dva očitka, in sicer po eni strani na kršitev načela prepovedi diskriminacije na podlagi državljanstva, po drugi strani pa na zlorabo pooblastil.

B – *Utemeljenost ugovora nezakonitosti, na katerega se sklicuje Kraljevina Španija*

88. Kot sem navedel zgoraj, Kraljevina Španija v utemeljitev očitkov kršitve načela prepovedi diskriminacije na podlagi državljanstva in zlorabe pooblastil navaja iste utemeljitve, kot jih je navajala v okviru zadeve, v kateri je bila izrečena zgoraj navedena sodba Španija proti Svetu.

89. Natančneje Kraljevina Španija v podporo očitku kršitve načela prepovedi diskriminacije na podlagi državljanstva zatrjuje, da:

– referenčno obdobje 1998–2000 iz Uredbe št. 1954/2003 za izračun ribolovnega napora ustreza obdobju, v katerem je za to državo članico za razliko od drugih držav članic veljal restriktiven režim zaradi njenega pristopa k Evropski skupnosti, in

– določitev biološko občutljivega območja, ki je opredeljeno v členu 6(1) Uredbe št. 1954/2003 in za katerega se uporablja poseben režim ribolovnega napora, sovpada s starim območjem „Irish Box“, v katerem je za Kraljevino Španijo prav tako veljal restriktiven režim.

90. Bolj splošno, Kraljevina Španija meni, da naj bi prehodni režim, ki je zanjo veljal zaradi pristopa k Skupnosti, prenehal veljati 31. decembra 2002 in da naj nova uredba za referenco ne bi smela vzeti obdobja

1998–2002. Svet naj bi namreč s tem, da je v Uredbi št. 1954/2003 to obdobje ohranil za namene ocene ribolovnega napora, ohranil diskriminacijo, ki je obstajala v ureditvi pred to uredbo.

91. Kraljevina Španija prav tako meni, da Svet ni upošteval posebnega položaja španske flote, ki izhaja iz pravil Akta o pristopu, kar naj bi pomenilo kršitev načela prepovedi diskriminacije na podlagi državljanstva.

92. Kraljevina Španija v zvezi z drugim očitkom trdi, da je Svet, s tem da je sprejel člen 6 Uredbe št. 1954/2003, zlorabil pooblastila, ker naj resnični cilj določitve biološko občutljivega območja ne bi bil ohranitev nedoraslih osličev, temveč podaljšanje omejitev, ki so veljale za njeno floto na območju „Irish Box“.

93. Kraljevina Španija namreč meni, da če bi zasledovani cilj res bila ohranitev nedoraslih osličev, potem bi se tudi za druga območja zahodnih voda morali uporabiti enaki ukrepi, kot so ukrepi iz člena 6 Uredbe št. 1954/2003. Poleg tega zatrjuje, da sprejetje te vrste tehničnih ukrepov ureja Uredba Sveta (ES) št. 850/98 z dne 30. marca 1998 za ohranjanje ribolovnih virov s tehničnimi ukrepi za varovanje nedoraslih morskih organizmov [41].

94. Ta dva očitka je podrobno obravnaval generalni pravobranilec Léger v svojih sklepnih predlogih, ki so bili predstavljeni v okviru zadeve, v kateri je bila izrečena zgoraj navedena sodba Španija proti Svetu.

95. S to analizo se strinjam in zato Sodišče opozarjam na točke od 41 do 81 teh sklepnih predlogov.

96. Tukaj bom navedel zgolj elemente, ki sledijo.

97. V zvezi s prvim očitkom menim, da je glede na cilj zagotavljanja dolgoročnega obstoja ribiških staležev objektivno upravičeno, da Uredba št. 1954/2003 za vse države članice določa režim, ki omejuje ribolovni napor na podlagi ribolovnega napora, opravljenega s strani držav članic v zadevnih vrstah ribolova v nedavnem predhodnem

41 – UL L 125, str. 1.

obdobju od leta 1998 do 2002. Splošnega režima upravljanja ribolovnega napora iz člena 3 Uredbe št. 1954/2003 torej ni mogoče opredeliti kot diskriminatornega.

98. V zvezi z biološko občutljivim območjem, ki je opredeljeno v členu 6(1) Uredbe št. 1954/2003, iz spisa izhaja, da je prekrivanje tega območja z območjem „Irish Box“ omejeno, ker občutljivo biološko območje pokriva manj kot polovico območja „Irish Box“ [42]. V teh okoliščinah je težko sprejeti, da naj bi bil restriktivni režim, ki je veljal za Kraljevino Španijo v obdobju od leta 1998 do leta 2002 na podlagi Uredbe št. 685/95, v škodo te države članice podaljšan s členom 6(1) Uredbe št. 1954/2003. Poleg tega metoda ocene ribolovnega napora na biološko občutljivem področju iz tega člena prav tako temelji na objektivnem merilu – in sicer na ribolovnem naporu, ki ga plovila s celotno dolžino 10 metrov ali več v obliki letnega povprečja za obdobje od leta 1998 do 2002 dejansko opravijo –, za katerega menim, da je upravičeno glede na cilj omejevanja ribolovnega napora na območju visoke koncentracije nedoraslih osličev.

99. Zato menim, da je treba prvi očitek zavrniti.

42 – Glej karte, priložene k dupliki Sveta in intervencijski vlogi Komisije v okviru zadeve, v kateri je bila izrečena zgoraj navedena sodba Španija proti Svetu.

100. V zvezi z drugim očitkom in glede na ustaljeno sodno prakso Sodišča [43] menim, da sprejetje člena 6 Uredbe št. 1954/2003 ne pomeni zlorabe pooblastil s strani Sveta.

101. Po eni strani Kraljevina Španija ni dokazala, da naj bi bil posebni režim upravljanja ribolovnega napora, ki se uporablja za biološko občutljivo območje, primarno sprejet z namenom, da se doseže cilj, ki ni ohranitev nedoraslih osličev.

102. Po drugi strani menim, da niti okoliščina, da tehnični ukrepi za zaščito nedoraslih morskih organizmov prav tako lahko spadajo pod drugo uredbo, niti dejstvo, da lahko obstajajo tudi druga biološko občutljiva območja, v tem postopku ne dokazujeta, da je Svet zlorabil pooblastila.

103. Iz tega sledi, da je po mojem mnenju treba zavrniti tudi drugi očitek, na katerega se sklicuje Kraljevina Španija v utemeljitev ugovora nezakonitosti.

43 – Glej zlasti sodbi z dne 13. novembra 1990 v zadevi Fedesa in drugi (C-331/88, Recueil, str. I-4023, točka 24) in z dne 22. novembra 2001 v zadevi Nizozemska proti Svetu (C-110/97, Recueil, str. I-8763, točka 137). V skladu s to sodno prakso „zloraba pooblastil vpliva na akt le, če je na podlagi objektivnih, relevantnih in skladnih dokazov očitno, da je bil akt sprejet z izključnim oziroma vsaj določljivim namenom, da se dosežejo drugi cilji, kot so tisti, na katere se sklicuje, ali da bi se izognilo postopku, ki ga Pogodba posebej določa za obravnavo okoliščin primera“.

104. Ker nobeden od očitkov v utemeljitev ugovora nezakonitosti ni bil sprejet, je ta ugovor, ki je edini tožbeni razlog v zvezi s predlogom za razglasitev ničnosti členov od 1 do 6 Uredbe št. 1415/2004, treba zavrniti.

105. Iz zgoraj navedenega izhaja, da je to tožbo treba zavrniti kot neutemeljeno.

IV – Predlog

106. Glede na zgoraj navedene ugotovitve Sodišču predlagam, naj:

– ugovor nezakonitosti, na katerega se sklicuje Kraljevina Španija zoper člena 3 in 6 Uredbe Sveta (ES) št. 1954/2003 z dne 4. novembra 2003 o upravljanju ribolovnega napora v zvezi z nekaterimi ribolovnimi območji in viri Skupnosti ter o spremembi Uredbe (EGS) št. 2847/93 in razveljavitvi uredb (ES) št. 685/95 in (ES) št. 2027/95, razglasi za dopusten;

– zavrne ničnostno tožbo Kraljevine Španije;

– Kraljevini Španiji naloži plačilo stroškov v skladu s členom 69(2) Poslovnika Sodišča, Komisija Evropskih skupnosti pa naj nosi svoje stroške na podlagi odstavka 4 tega člena.